

PUTEREA CREDINȚEI, A POSTULUI ȘI A RUGĂCIUNII

- Duminica a zecea, Vindecarea lunaticului -

Când omul va avea credință dreaptă și tare, unită cu fapte bune și mai ales rugăciune și post, unul ca acela poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să facă minuni mari și să primească de la El tot ce va cere, spre folosul sufletului lui și al altora. Prin credință, Fecioara Maria a primit vestea cea bună de la arhanghelul Gavriil și s-a învrednicit să nască în trup pe Hristos, Mântuitorul lumii. Prin credință, Sfântul Ioan Botezătorul a primit să boteze în apele Iordanului pe Fiul lui Dumnezeu și a văzut pe Duhul Sfânt ca un porumbel șezând deasupra Lui. Prin credință, pescarii galileeni au lăsat toate și, urmând lui Hristos, au devenit pescari de oameni. Prin credință, Apostolii au primit harul Duhului Sfânt și, cu puterea Lui, au vestit Evanghelia mântuirii în toată lumea. Prin credință, Pavel, vasul alegerii, s-a convertit la Hristos pe calea Damascului și a ajuns cel mai mare apostol al neamurilor. Prin credință Apostolul Petru a primit să fie răstignit la Roma, pe cruce, cu capul în jos pentru dragostea lui Hristos, iar Sfântului Pavel i s-a tăiat capul. Prin credință, zeci de milioane de creștini au primit cu bucurie să fie arși de vii, tăiați, sfâșiați de lei, sau înecați în mare, pentru Evanghelie, strigând: „Suntem ucenici ai lui Hristos și fii ai lui Dumnezeu după dar și suntem gata să ne dăm viața și să trăim cu El în veci, decât să ne lepădam și să ne osândim în iad!” Prin credință, ucenicii Sfinților Apostoli și toți dumnezeieștii Părinți au mărturisit și au

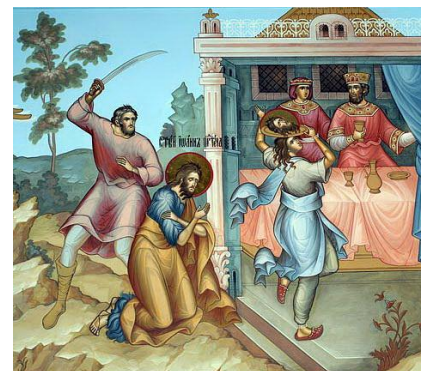

apărat dreapta credință ortodoxă, prin cuvânt și prin minuni și au fixat-o definitiv în dogme și canoane la cele șapte Sinoade Ecumenice. Prin credință, mulți creștini iubitori de Hristos au părăsit grijile și plăcerile lumii și s-au făcut călugări, sihaștri și sfinți prin mănăstiri, prin munți și prin crăpăturile pământului, ducând viața îngerească. Prin credință, nenumărați păgâni s-au convertit la creștinism și mulți păcătoși s-au pocăit și au devenit creștini desăvârșiți. Prin credință și dragoste pentru Hristos, casele creștinilor s-au transformat în biserici, fecioarele au devenit mirese ale lui Hristos, iar bărbații cu viața sfântă au ajuns mărturisitori ai ortodoxiei și slujitori vrednici ai sfințelor altare. Prin credință, după două mii de ani de luptă cu puterile întunericului, creștinismul s-a răspândit în toată lumea, biruind marile arme ale Satanei: necredința, sectele, desfrâul și ura dintre oameni. Nu toată credința este bună, ci numai credința cea dreaptă, ortodoxă, unită cu faptele cele bune. Numai rugăciunile și posturile rânduite de Biserica dreptmăritoare sunt bune. Numai cel ce slujește lui Dumnezeu în adevăr și lucrează toate faptele cele bune după dreapta credință și spre slava lui Dumnezeu, poate să dobândească mântuirea sufletului său.

TĂIEREA CAPULUI SF. IOAN BOTEZĂTORUL - 29 august

Acest sfânt a fost mărturisit de Hristos că este mai presus decât toți cei născuți din femeie și mai mult decât proorocii. Acesta este cel care mai înainte a săltat în pânțele maicii sale și a propovăduit pe Hristos și celor de pe pământ și celor din iad. A fost feciorul lui Zaharia arhiereul și al Elisabetei, născut fiind din făgăduința lui Gavriil; i s-a tăiat cinstitul cap de Irod Antipa, pentru că muștra împreunarea fără de lege cu Irodiada. Acesta care din pânțele era îmbrăcat cu sfințenie și avea în sine sălășluită curăția, a iubit înțelepciunea, nu s-a îngrijit de hrană, ci, depărtat de toată amestecătura și vorba omenească, a locuit în pustie ca în cer. A petrecut cu fiarele, acoperit cu păr de cămilă și încins cu brâu de curea; și hrana lui era ca a păsărilor. Pururea cugeta în Legea lui Dumnezeu și toate cele de jos le socotea mai mici decât

Legii dumnezeiești. El a trecut peste hotarele firii, și a botezat pe Hristos cel neîntinat și mai presus decât toată firea. Dar Irod, cel lipsit de minte și neastâmpărat, biruitor

fiind peste a patra parte de Iudeea, și-a luat lui femeie pe soția fratelui său Filip. Pentru aceasta pornindu-se Proorocul din dumnezeiască râvnă și întemeindu-se cu armele adevărului, a zis către tiranul: „Nu-ți este iertat a ține pe femeia lui Filip fratele tău”. Din cauza aceasta a pornit împotriva sa pe cea femeie turbată și pe îndrăgitorul său, care l-a băgat legat în temniță. Deci făcându-se veselie pentru ziua nașterii lui Irod, și pornind băutura multă și împletită cu dragoste desfrânată spre nebunie și tulburare pe mai-marele ospățului, a venit și fata Irodiadei și a jucat înaintea împăratului. Iar ca plată pentru necinstitul ei joc i s-a dat, vai! moartea Proorocului. Și numaidecât a fost adus capul Proorocului pe tîpsie și l-a dat acelei necurate și mult desfrânatei femei, încă sângele curgând. Sf. proroc Ioan Botezătorul devine astfel mucenic pentru că și-a dat viața pentru păzirea Legii lui Dumnezeu. Pentru rugăciunile lui, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin.

.....
† Cine nu crede că va învia, ci gândește că toată ființa sa se mărginește la viața aceasta, aceluia nu-i va păsa prea mult de faptele bune. Credința în Înviere este adevărata mângâiere în suferințe, în lupta cu ostenele și cu greutățile vieții. Nici un om nu trebuie să deznădăjduiască.

† Unicul adevăr este iubirea. Iubirea dă viață și căldură, inspiră și călăuzește. Iubirea este sigiliul pus creației, semnătura Creatorului și explică lucrul mâinilor Sale.

Sfântul Varlaam, mitropolitul Moldovei – 30 august

S-a născut în anul 1585, în părțile Vrancei și a trecut la Domnul în august 1657, la mănăstirea Secu. În 1628 este trimis într-o misiune la Moscova. În 1632 este ales mitropolit al Moldovei (hirotonit la 23 septembrie 1632) și a păstorit până în aprilie 1653, când s-a retras la Secu. În anul 1639 s-a numărat printre candidații la scaunul de patriarh ecumenic. A fost preocupat îndeosebi de probleme cărțurărești. În 1640 a înființat o tiparniță la Iași în care a tipărit mai multe cărți de învățătura în românește. În anul 1642 au avut loc lucrările sinodului de la Iași, la care a participat și mitropolitul Varlaam. În anul 1645 a convocat el însuși un sinod al tuturor ierarhilor din Țara Românească și Moldova care a aprobat răspunsul împotriva *Catehismului calvinesc*, scris de el. Tot el a susținut ctitoriile lui Vasile Lupu - printre care și biserica „Sf. Trei Ierarhi” din Iași (1639) - în care au fost așezate moaștele Cuvioasei Paraschiva (1641). Un rol important l-a avut **tipografia** mitropolitului Varlaam, care este a patra din Țara Românească, după cea de la mănăstirea Dealu, înființată de Radu cel Mare în anul 1508, unde a lucrat ca meșter tipograf ieromonahul Macarie; de la **Târgoviște** cea întemeiată de Radu Paisie în anul 1544, condusă de Dimitrie Liubavici, în care s-a format ca tipograf diaconul Coresi; și cea a lui **Matei Basarab** (1632), având ca meșter tipograf pe ieromonahul Meletie. Tipografia mitropolitului Varlaam este a doua tipografie din București, după cea a ieromonahului Lavrentie, de la mănăstirea Plumbuita (1573). Aceste tiparnițe dăduseră la lumină mai

ales cărți în legătură directă cu nevoile Bisericii, fiind imprimate în limba slavonă bisericească și cu alfabet chirilic. Tipografia mitropolitului Varlaam a dat roade bune, căci, de atunci și până astăzi, vreme de trei secole, cu unele întreruperi datorate unor împrejurări vitrege, tiparul n-a mai lipsit din București, dând la iveală, un grai românesc și cu gravuri artistic lucrate, cu precădere texte sacre și cărți de cult. Între acestea se cuvine a fi menționată tâlcuirea și tipărirea în românește a

textului integral al Sfintei Scripturi, adică a Bibliei, începută în noiembrie 1678, din îndemnul și cheltuiala voievodului Șerban Cantacuzino și terminată peste un an, în noiembrie 1688, la începutul domniei lui Constantin Vodă Brâncoveanu. Aceasta Biblie numită și *Biblia lui Șerban* sau *Biblia de la București*, este cea dintâi tipărire completă a textului Sfintei Scripturi în limba română și reprezintă o nouă treaptă în dezvoltarea limbii literare, și un monument de artă grafică românească.

SFINȚII MUCENICI ADRIAN ȘI NATALIA

Sfinții Adrian și Natalia au demonstrat că dragostea trece de trup, de sânge, de durere și de lacrimi. O dragoste sfințită în marea dragoste a Răstignitului Hristos. O familie la început de drum, căci sinaxarul ne relatează că Adrian avea doar 28 de ani. Căsătorit cu Natalia, trăiau împreună fericiți în Nicomidia, o cetate din Asia Mică, actuala Turcie. Pacea le-a fost tulburată atunci când în oraș a ajuns ordinul împăratului roman Maximian: „*Creștinii să fie arestați!*” Mulți au scăpat, însă 23 de tineri au fost prinși și aruncați în temniță. Văzând suferința acestora, tânărul Adrian, funcționar al statului, a fost impresionat de tăria credinței lor: „*Pentru ce, fraților, răbdați aceste grele chinuri?*” Răspunzând, ei ziseră: „*Pentru ca să dobândim bunătățile cele ce sunt gătite de la Dumnezeu, celor ce pătimesc pentru Dânsul*”. Acestea

auzindu-le fericitul Adrian, umilindu-se din dumnezeiescul Dar, a zis soldaților să-i scrie și numele lui cu creștinii, că bucuros moare și el cu dâșii. Deci, scriindu-l aceia și pe dânsul, îl băgară în fiare și la închisoare. Închis de bunăvoie, Adrian a fost căutat și găsit de către soția sa, Natalia. Într-o logică firească a omului contemporan, soția ar fi trebuit să îl convingă să renunțe la ideea „*nebunească*”. Își doreau, poate, un copil, aveau împreună multe planuri de viață. Acest lucru aflându-l Natalia, fiind înștiințată că pentru Hristos l-au pus în legături și în temniță, îmbrăcându-se în haine luminoase a alergat la temniță. Și, intrând înăuntru, îl învăța să stea neclintit la chinuri, și ruga pe sfinții cei ce erau împreună legați să se roage pentru el. Natalia era creștină, așa se explică faptul că l-a încurajat spre mucenicie. Cu lacrimi în ochi și cu inima sfâșiată a privit cum, alături de cei 23 de tineri creștini, a primit cununa martiriului și soțul ei, Adrian. La sfârșitul zilei, dimpreună cu puținii creștini rămași în Nicomidia, Natalia a început să strângă moaștele sfinților. Din rânduiala lui Dumnezeu, sfânta și-a dat duhul, fiind îngropată lângă moaștele mucenicești din Nicomidia. Sfinții Adrian și Natalia reprezintă o icoană a provocărilor familiei creștine contemporane. În așa-numita societate dezvoltată sau post-industrială, familia trece astăzi prin mari schimbări. Însuși tabloul familiei tradiționale, în care tatăl, mama și copiii aveau roluri bine stabilite este astăzi repictat. Problemele spirituale, sociale și economice, șomajul și dificultatea de încadrare pe piața muncii, televizorul, telenovelele, știrile despre VIP-uri, toate au lăsat și lasă răni adânci în trupul familiei. Ce este familia? Este legătura dintre bărbat și femeie, binecuvântată de Dumnezeu în Taina Sfintei Cununii. Iubirea sfințită pe altarul familiei se înveșnicește, după cum au demonstrat cu prețul vieții, această familie de mucenici, Sfinții Adrian și Natalia.